

Но падна тирана бѣсенъ . . .
Шуми, Дунаве, шуми,
И подобно мойта пѣсенъ
Тонъ по-весенъ приеми!

Лѣй се, влачи подъ небето
Триумфални си вълни,
Бързай, кажи на морето,
Що си видѣлъ въ тия дни!

Възъ бѣлъ Дунавъ се протака
Новъ и чуденъ мостъ,
И Свищовъ омаянъ чака,
Чака славенъ гостъ.

Александъръ самъ-си иди,
Наший баща драгъ,
Да посѣти и да види,
Тоя славенъ брягъ.

Дѣто паднаха съ слава
Руски синове,
Дѣто роба воленъ става
Слѣдъ петъ вѣкове.

За да види какъ честито
Народа живѣя
И надъ игото разбито
Празднува и пѣя.

И въ града е всичко живо,
Всичко е на кракъъ,
Всяко сърдце е щастливо,
Всѣки погледъ — драгъ.